

толкова, гдѣто потемнѣло сѣжницето, и ударо копіевъ чѣвалсе на много далечны мѣста. Оный часъ ни се познавалъ кой е Персанинъ, Индіанинъ, или Македонциъ. Македонците извадили сабыте като докры жатвары на гѣсты нивы, и искааи оный день много народъ. Като мржнѣло, Индіите и Персите се уплашели и закачели да кѣгатъ: окаче на утрето пакъ излѣзли на кой. Александръ като видѣлъ чи дошли пакъ, неможилъ веке да тѣрпи, спсѣналсе самъ въ войската Индіиска сосъ чинжтъ си 100: хілады, които кѣли сичките откранни, и направилъ голѣмы үкѣйства и много. Индіите като видѣли Александра, тѣтакси се окѣрнали на кѣгъ.

БѢГАНѢ ДАРІЕВО.

Персите като видѣли войската Индіиска чи кѣга, закачели и тѣи да кѣгатъ, зацѣто неможли веке да се кіатъ. Дарій като видѣлъ войската си чи кѣга, зачѣдилсе, и закачилъ и той да кѣга окаянныю, и като кѣгалъ дѣмалъ: О азъ кѣзѣмныю Дарій! гдѣто се вѣздигахъ до небото, а сега нито на земалта самъ достойнъ да живѣемъ. Сичките Перси кѣгали въ крѣпостѣта Персидска.

ДАРІИ ОСТАА УРАНЕНѢ.

Тогдава двама возлюбленны на-Даріа, Кантаркѣсъ и Аріоварзанъ затѣкалисе тамо гдѣто кѣгалъ, и го үдарили единью отъ едната страна, а дрѣгіо отъ дрѣгата. Уранили го, свалили го отъ конѣжтъ, фѣраили го долѣ въ прахѣта, и го сѣклекали голъ. И така злополѣчныю Дарій останалъ голъ и съ малко дѣша.